λύπη ἐστὶ ψεκτή· ἀποτυχία ἡδονῶν· ὧν ὁ κυ-
φρονῆσαι, ἄλυπος διαμένει· Ἡ λύπη καθόλου
στόρησις ἐστὶν ἡδονῆς· κἄν τε τῆς κυτὶ θῦ· κἄν τε
τῆς κυτὶ κοσμυνοῦ· Θ ὗ ἐστὶ βασιλεία ἀγαθοτοῦ καὶ
σοφία· ὧν ἐπὶ τυχὼν ἐν ὀκυοῖς πολιτεύεται·
Ἐκεῖνος ἄθλιος ἄνος, ὁ τῆς ψυχῆς μὲν τὸ σῶμα·
τοῦ θῦ δὲ τὸν κοσμυ, τοῖς σρ' ἔσοις προτιμήσας·
Ἴσην τὴν ἀγάπην πρὸς πάντα κέκτηται· ὁ τοῖς
μὲν πουδαίοις μὴ φθονῶν, τοὺς δὲ φαύλου
ἐλεῶν· Ἀρξαιῶς ἀληθῶς ἐκεῖνος ὄφει-
λεν· ὁ καὶ ψυχὴ καὶ σώματι, τὰ τῆς ἀρετῆς νομο-
θετῆσαι· Πρασματευτὴς πνικὸς ἐκεῖνος οὐ
πάρχει· ὁ ἐξ ἴσου διὰ τὰ μέλλοντα καὶ τῶν ἡ
δὲ τοῦ βοῦ, καὶ τῶν λυπηρῶν ἀποταξάμενος·
Ῥώννυσι ψυχὴν μὲν, ἀγάπη καὶ ἐγκράτεια· νοῦν
δὲ προσευχὴ καθαρὰ καὶ θεωρία πνικῆ·
Ἀκουλόγον ὠφέλημον· μὴ κρίναι τὴν λέγοντα·
ἵνα μὴ τῆς ἐπωφελοῖς νουθεσίας, ἐὰν τὴν ἀπο-
στορῆ· Γνώμη πονηρὰ κακὰ εὐθυμεῖται·
καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ πλησίου· εἰς ἐλαττώματα
πραγνωρίζει·